

langt mindre søleligt for dem, at deres Tal successive og i en moderat Grad forøgedes i et vist Antal Aar, end om de, med Bibehold af deres Monopol, forsaavidt Rugbrødsbagningen angaaer, strax udsattes for at tabe deres bedste Næring ved en uberegnelig Concurrance af en Mængde Fribagere med Tilladelse til, at forbage alt Slags Hvedebrød. Det formeentes derhos, at Hovedotemedet — at fjerne alle Indskrænkninger, for at Productionen kan drives til den multigste Grad af Fuldkommenhed, der igjen er Betingelsen for billige Priser — sikrere vilde opnaaes, naar der aabnedes Udgang for Mænd med den fornødne Indsigt og Driftscapital til at opføre store og velindrettede Etablissementer, end om man ved en Udparcellering af Bagernæringen vilde fremkalde en Mængde smaa i Henseende til Forbagningsens Gjenstand indskrænkede Bagerier. Vel indrømmedes det, at Bagersvendene forsaavidt vilde være bedre tjente med at Comitæens Forslag bragtes til Udførelse, som de derved spærere vilde sættes istand til at indtræde i en vel indskrænket, men dog selvstændig Stilling; men det bemærkedes i saa Henseende, at Bagersvendene dog i alt Fald have den Udvei at kunne etablere sig i Kjøbstæderne, af hvilke de fleste trænge til duelige Bagere, og deres Udfigter til at kunne ned sætte sig som Laugsbagere i Kjøbenhavn vilde dog i alt Fald allerede i Overgangsperioden være bedre, end de tidligere vare.

Magistratens øvrige Medlemmer have derimod i det Væsentlige tiltraadt Comitæens Forslag; hvilket de antog at være bedre sikket til saavel at fremstafte billigere Priser paa Hvedebrødet, som at aabne Bagersvendene Udgang til Udøvelse af selvstændig Virksomhed. Det bemærkedes derhos, at Rescr. af 7de April 1841 vel har erkjendt, at det ingenlunde for bestandigt skal have sit Forblivende ved det nuværende Antal af Bagergaarde i Kjøbenhavn, men at Rescriptet dog ikke har givet Anledning til at antage, at det var Lovgiverens Hensigt, at de særlige reelle Rettigheder, hvoraf de 50 Bagergaardes Ciere formeente sig at være i Besiddelse, skulde erklæres ophævede uden som

trængende Nødvendighed. Men, om det end maatte anses rigtigt nu at ordne Sagen om Bagernæringen i Kjøbenhavn i det Hele, skjønede de ommeldte Medlemmer af Magistraten dog ikke rettere, end at det vilde være bedre, paa samme Tid som man erklærede Bagernæringen om 10 Aar aaben i sit hele Omfang for enhver dertil Qualificeret, at følge den af Comitæen foreslaaede Forholdsregel, end at gaae ind paa Repræsentantskabets Forslag om Uddelingen af to Bevillinger til Laugsbagers Næring i hvert af de første 10 Aar, hvilket formeentligt vilde være forbundet med ikke ringe praktiske Vanskeligheder.

Ligesom alle andre Vedkommende, hvis Mening desangaaende er blevet indhentet, deri have erklæret sig enige, saaledes maa ogsaa Indenrigsministeriet, til hvem Behandlingen af nærværende Sag ved Organisationen af Ministerierne er gaaet over, finde det utvilsomt, at der hverken kan tilkomme Bagerlauget nogen Ret til Erstatning eller til at erholde Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Rettighed eventualiter af dem kan gjøres gjældende, afgjort ved Domstolene, forsaavidt Sagen ordnes ad Lovgivningens Veie.

Noget Privilegium eller Tilsagn om, at Antallet af Bagergaardene uforanderligt skal være 50, er der ingenstunde givet Bagerlauget, hvilket i de Motiver, hvorpaa Rescr. 7 April 1841 er bygget (cf. ovenfor) alt er udviklet, og bemeldte Rescript gaar derfor ogsaa ud paa, at de intet retligt Krav have paa at erholde Erstatning paa Grund af de Indskrænkninger, der ved Lovgivningen maatte skee i det Monopol, hvoraf de hidtil i Gjerningen have været i Besiddelse, og ei heller synes der fra Billigheds Side at være Anledning til at indrømme Lauget nogen Godtgjørelse, naar der sees hen til, at Regjeringen har siden det omtaltes Rescripts Emanation ladet hengaae 9 Aar, uden at benytte sig af sin i 1841 tydeligt og klart udtalte Ret til at forøge Laugsbagernes Antal, og Regjeringen end ikke nu har isinde strax og uden videre at frigive Bagernæringen i dens hele Udstrækning.